

ולא יצא בגבורתו החוץ, אzo כל הדרנים נכעטים, ומתחזררים רחמים.

על כן צריך לבנן את הלב והרצון בקבולות הלו, ולהזוז בתשובה לפני רboneם. איזי קשיישראל מתקנים ומסדרים קולות ברצון הלב בראשו בשופר תהזה, חזור אותו שופר עליון. וכשהזוז, מעטר את יעקב, והפל נתקן. וכsea אחר עולה, ואז נמצאת שמחה בכל, והקדוש ברוך הוא מרחים על העולם. אשרי חלוקם של ישראל שיודעים להנהייג ולמשך את רבונם מדין לרוחמים, ולמגן את כל העולמות על ידיהם.

בא ראה, פגש זה גפתחים שלשה ספרים ביום זה, וכמו שרחמים מתעוררים והדרנים הקשים נכעטים ונכנסים למקומם - אך הוא למטה כמו שלמעלה, הדרנים הקשים נכעטים ומעברים מן העולם. ומי הם? אלו אוטם רשעים גמורים, שהם דינים קשים שגנעו והעברו מן העולם. ועל כן נכתבים ונחתמים וכך. אמר רבינו אבא, ודאי זהו ברור הדבר. ברוך קרטמן ששאלתי והרוחתי את הדרנים הלו.

אמר רבינו יהודה, כתוב זכרון תרואה, עוזים זכרון, לבון את הלב והרצון. ישראל עוזים זכרון למטה, במא? במעsha, כדי שיתעורר דבר באותנו גון שלמעלה.

אמר רבינו אלעזר, כתוב (זהלים פא) בפסה ליום חגנו, שמתפסה בו הלבנה. ואיך מתפסה? אלא בשעoder עזן והشمץ אינו מאיר, איזי הלבנה מתפסה ולא מאירה. ועל כן מלפני עזן השמש אינה מאירה, כל שען הלבנה שמתפסה ולאינה מאירה. ועל כן בפסה ליום חגנו, בה"א, שמתפסה

ליישראליה באטריה, ולא יפוק בתוקפו לבר, כדין דינין כלחו אתקפין, ורחמין אטערו. על דא בעי לכונא לבא ורעותא בהני kali, ולמהדר בתויבתא קמי מאיריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלא בדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, ובכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואותקן כלא. וכורסיא אחרא רמי, וכדין חידיו אשתקח בכלא, וקידשא בריך הוא מרחים על עולם. זאה חולקיהון דישראל, דידען לנגדא ולאמשא (דף ע"ב) למאריהון, מדינה לרחמי, ולתקנא כלחו עלמין על ידייהו.

הא חי, קיבל דא, תלתא ספרין פתיחין ביומא דא, ובמה דרחמין מתערין, ודינין קשין אתקפין ועאלין לדוכתיה. אף הוא למתפא כגונא דלעילא, דינין קשין אתקפין ואותעברי מעולם. ומאן איןון. אלין איןון רשעים גמורים, דיןין דינין קשין דאתקפין ואותעברי מעולם. ועל דא נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבבי אבא, ודאי דא הוא בריך דמלחה, בריך רחמנא דשאיילנא ורוווחנא בהני מילוי.

אמר רבינו יהודה, כתיב זכרון תרואה, זכרון עבדין, לכונא לבא ורעותא, ישראל עבדין זכרון למתפא, במא. בעובדא, בגין דיתעד מלחה בההוא גונא לעילא.

אמר רבבי אלעזר, כתיב (זהלים פא) בפסה ליום חגנו דתקפיא ביה סיחרא. והיך אתקסיא. אלא, כד קיימא עיבא, ושמשא לא נהיר, כדין סיחרא אתקסיא, ולא נהיר. ועל דא, מקמי עיבא שימוש לא נהיר, כל שען מאירה, כל שען הלבנה שמתפסה ולאינה מאירה. ועל כן בפסה ליום חגנו, בה"א, שמתפסה